

Hvordan holder jeg fast i mine mål?

I søndags talte Flemming om David og om, hvordan han i sine største kriser, først søgte ind i Guds nærvær efter nyt mod og efter ledelse. Han kunne have valgt panik, vrede, frygt, forhastede dårlige beslutninger, at give skylden videre til nogle andre eller at blive deprimeret over nederlaget og fortælle sig selv, hvor dum, han var. Men han valgte at hente sin styrke hos Gud.

Vi kan læse det i 1. Samuels Bog:

Da David og hans mænd kom til byen, fandt de den nedbrændt og deres koner og sønner og døtre taget til fange. Da brast David og hans folk i gråd, og de græd, til de ikke kunne græde mere. Davids to hustruer, Akinoam fra Jizre'el og Abigajil, der havde været gift med Nabal fra Karmel, var også taget til fange. David var nu hårdt trængt; folkene truede med at stene ham, for de var alle sammen forbitrede over tabet af deres sønner og døtre. Men David hentede nyt mod hos Herren sin Gud. Han sagde til præsten Ebjatar, Akimeleks søn: »Tag efoden frem!« Da Ebjatar havde taget efoden frem til ham, spurgte David Herren: »Hvis jeg sætter efter denne røverbande, kan jeg så indhente den?« Han svarede: »Sæt efter den, for du skal indhente den, og du skal befri dem, der er taget til fange.« 1. Sam. 30; 3-8

Mange af os har nok tendens til ligesom at re-tolke målet, når noget går galt. Så var det nok ikke det, vi skulle alligevel. Vi duer jo heller ikke til det. Eller mennesker er jo alligevel heller ikke til at stole på. Eller vi er jo også bare altid uheldige, og vi skulle aldrig have troet på, vi rent faktisk kunne gøre en forskel (hvis du holder oplægget, så find gerne eksempler på, hvordan du selv har tendens til at reagere ved nederlag).

Men David holder fast i målet og bliver ved med at stole på, at Gud har en god plan for ham. Paulus taler om noget af det samme, når han opfordrer kirken i Korinth til at holde ud i det lange løb og holde øjnene fokuserede på målet:

”Jeg løber derfor ikke hid og did, og jeg er ikke som en bokser, der slår i luften”. 1. Kor. 9; 26

Det er tydeligt, at det var det, at David stolede på Gud og vidste, han kunne finde styrke og ledelse hos Gud, der gjorde hele forskellen, i at han nåede kæmpe mål for hele sit land.

Men hvordan kan vi lære at få vores automatiske og første reaktion i alle situationer i vores liv til at være at hente styrke hos Gud?

Flemming talte om, at vi først og fremmest må søge Guds nærvær, fordi det blandt andet giver os klarhed og mod og tillid til at stille de rigtige spørgsmål til os selv. Og når vi tør stille de rigtige spørgsmål, kan vi udvikle os og komme til en erkendelse af, hvor vi er. Og når vi erkender, hvor vi er, og hvem vi er, kan vi bekende vores utilstrækkelighed, vores dårlige valg, vores oprør mod den Gud, der elsker os og så kan vi for alvor leve i afhængighed af ham, som David gjorde.

Spørgsmål til refleksion og debat

- Hvordan reagerer du som regel, når ting går galt?
- Hvad er det, der gør, at du ikke oftere søger din styrke hos Gud?
- Har du tillid til, at Gud altid har den bedste plan for dig?
- Hvad skal der til for, at du i dit daglige liv oftere vælger at søge Guds nærvær?